

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1622/2025
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Зоран Раденковић, адвокат из ..., против тужене Електромрежа Србије, а.д. Београд, чији је пуномоћник Софија Илић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 947/24 од 15.10.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 947/24 од 15.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 947/24 од 15.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 947/24 од 15.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење Основног суда у Вршцу П 757/23 од 19.08.2024. године, којим је одбачена као недозвољена тужба поднета дана 21.12.2023. године, и отказано рочиште за главну расправу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе по питању постојања правног интереса за издавање платног налога.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажним решењем одбачена је тужба са образложењем да суд у парничном поступку не може одлучивати о накнади за непотпуну експропријацију када је пре подношења тужбе покренут поступак за непотпуну експропријацију пред надлежним општинским органом управе. Ово код утврђеног да је тужени, пре подношења тужбе поднете 21.12.2023. године, поднео 13.10.2023. године пред Одељењем за имовинскоправне послове Града Вршца предлог за експропријацију, у коме још увек није донето решење о непотпуној експропријацији. Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, и да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Сходно наведеном, како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни суд је применом одредбе из става 2. истог члана у вези са чланом 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом се побија правоснажно решење о одбачају тужбе. То решење не спада у групу решења из члана 420. ставови 3, 4. и 5. против којих је ревизија увек дозвољена. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно завршен, али према ставу 2. истог члана ревизија против овог решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правоснажне пресуде.

Како је тужба у овој правној ствари поднета 21.12.2023. године, у којој је означена вредност предмета спора у износу од 10.000.00 динара, ради се о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, јер се тужба односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена. Како је побијаним другостепеним решењем одлучено у спору мале вредности у коме је према напред цитираном члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је на основу члана 165. став 1 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**